

Іван ФАРІОН

доктор економічних наук, професор,
Тернопільський національний економічний університет

Леонід САВЧУК

кандидат економічних наук, доцент,
Тернопільський національний економічний університет

РЕГІОНАЛЬНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

Розглянуто роль і значення інфраструктури в активізації інноваційної діяльності суб'єктів господарювання на регіональному рівні. Окреслено основні проблеми становлення і розвитку інноваційної інфраструктури в західних областях України. Наведено пропозиції посилення впливу територіальних органів управління на формування інноваційної інфраструктури регіону.

Ключові слова

Регіон, інноваційна інфраструктура, регіональна інноваційна система, сервісно-логістичні центри.

Процес реалізації задекларованого на всіх рівнях державного управління в якості пріоритетного інноваційного напрямку розвитку економіки України залишає бажати кращого. Одна з головних причин - недостатнє інфраструктурне забезпечення на регіональному рівні. Окреслена проблема особливо актуальна для західних областей України, які необгрунтовано вважаються найменш привабливими для інвестування. Разом з тим аналіз показує, що належне інфраструктурне забезпечення інноваційної діяльності суб'єктів господарювання сприятиме зростанню економічного потенціалу досліджуваного регіону.

Протягом останніх років спостерігається значна активізація науково-теоретичних і прикладних досліджень проблем активізації інноваційної діяльності економічних агентів на регіональному рівні, що знайшло гідне відображення в працях таких визнаних науковців, як В. Власов, О. Гаврилюк, В. Головатюк, В. Коюда, Я. Крупка, О. Механік, Т. Мізко, Т. Пасічник, Ю. Пахомов, О. Рубан, П. Саблук, В. Соловйов, Л. Чернівська та інших. Однак окреслена проблема внаслідок своєї важливості, складності і багатогранності потребує подальшої деталізації і вивчення, особливо щодо питань інфраструктурного забезпечення інноваційної діяльності суб'єктів господарювання на рівні адміністративних територіальних утворень з урахуванням місцевих особливостей.

Метою даної статті є аналіз системи інфраструктурної складової територіального управління інноваційними процесами і розробка на

цій основі пропозицій щодо її покращення в напрямку забезпечення подальшого розвитку економіки регіону шляхом активізації інноваційно-інвестиційної діяльності

В Україні з усією гостротою розгортається економічна криза, яка за своїм розмахом і обсягами не має рівних в Старому Світі. Про це було чітко заявлено у висновках світового симпозиуму, який нещодавно відбувся в Гаазі наприкінці літа 2009 року, (МВФ, Світовий банк, рейтингові агентства Блумберг, Меріл Лінч і Фітч) де даний факт був наочно продемонстрований з використанням повного набору основних соціально-економічних показників оцінки кризових явищ. Але й без врахування відчутних наслідків світової кризи стан справ в економіці нашої держави залишає бажати кращого. Так, згідно з критеріями ООН, Україна увійшла в число 46-ти так званих країн, які не відбулися. За роки незалежності за рівнем економічного розвитку економіка держави в результаті стрімкого руху вниз опинилась аж на передостанньому місці в Європі. Свідченням абсолютного регресу країни є і той унікальний факт, що Україна, на відміну від інших пострадянських держав, за вісімнадцять років свого існування так і не досягла (мінус 20%) свого ж економічного потенціалу 1991 року [6, с. 3]. За даними Держкомстату України в 2009 році падіння ВВП продовжувалось і склало біля 15%. Якщо до цього ще й додати суттєві інфляційні процеси, то отримаємо вражаючий висновок - економічний потенціал держави за роки незалежності зменшився більш ніж удвічі. Між тим, у тому ж 1991 році, в момент розпаду колишнього СРСР, у нас були досить

сильні стартові позиції, за оцінками як міжнародних, так і вітчизняних економічних шкіл, напевно, найкращі з усіх республік. Потужна індустріальна база, унікальні умови для ведення сільського господарства, працьовитий народ, рівень освіти якого на той час відповідав найвищим світовим стандартам. Із таким потенціалом Україна могла претендувати на гідне місце серед світових лідерів.

Однак криза з точки зору перспектив економічного розвитку - це не тільки лихо, а й шанс Вона, виявляє економічні проблеми суспільства. Саме під час криз відбувається зміщення акцентів розвитку, здійснюються найбільші винаходи та відкриття, проходить перерозподіл ринків збуту і сфер впливу, реалізуються новітні ідеї, оновлюється матеріально-технічна база виробництва і закладаються основи майбутнього економічного прориву. І не тільки тому, що виявляє неспроможність існуючих структур і суперечності економічного курсу, але й завдяки давно назрілим заходам, реалізація яких на практиці тривалий час вважалась надто ризикованою і дорогою, і які аж зараз стають здійсненними [1, с. 7]. І тут, на глибоке переконання все більшої кількості провідних науковців, іншого виходу для України, окрім заміни існуючої деградаційної низькотехнологічної моделі моделлю інноваційного прориву на основі різкого збільшення обсягу інвестицій, немає.

Аналіз самого факту наявності і процесу творення нормативно-правових і законодавчих актів всіх без винятку гілок влади в Україні свідчить, що цей факт чудово розуміють і декларують на всіх її рівнях. Тільки протягом перших років третього тисячоріччя Верховною Радою України було прийнято близько 40 законів, що визначають принципи, завдання та механізми реалізації державної інноваційної політики, та більше 300 нормативно-правових актів, які регламентують визначення та реалізацію державних пріоритетів, питання охорони прав інтелектуальної власності, створення та функціонування інноваційних структур [5, с. 90]. Не відстає від вищого законодавчого органу і Президент України, який видав ряд Указів, основним завданням яких є активізація інноваційної діяльності суб'єктів господарювання. Однак, по-перше, у більшості законодавчих актів посилення інноваційно-інвестиційної діяльності як пріоритетного напрямку розвитку економічної політики суспільства лише проголошується, не передбачаючи для цього конкретної економічної, і насамперед фінансової, бази, а по-друге, і це головне, наявні вкрай незадовільна організація виконання відповідних норм цих законів.

Розвиток суспільства нерозривно пов'язаний із розвитком економіки. Змінюються не тільки методологія, організація та засоби виробництва, зазнає змін і сама його концепція. На початку приватнокапіталістичного способу виробництва, виходячи із надр феодального натурального господарства, капітал орієнтувався на нарощення обсягів діяльності. Вироблений товар реалізовувався без проблем, приносячи пристойний прибуток (період так званого первісного накопичення капіталу). Проте в міру насичення ринку той чи інший товар починав відчувати труднощі із реалізацією. На зміну економіці, орієнтованій на пропозицію, приходив економіка, орієнтована на попит. При цьому відбуваються також деякі і її модифікації. Якщо протягом XVIII-XIX сторіччя домінувала концепція системи стихійно регульованого ринку, то на початку 30-х років XX-го сторіччя зароджуються і успішно впроваджуються ідеї кейнсіанської моделі державного регулювання економіки. Однак протягом останніх десятиріч спостерігаються докорінні зміни і в цій моделі. Все більше економістів

погоджуються з тим фактом, що на зміну епосі індустріальної економіки приходить епоха сервісної економіки, яка характеризується насамперед підвищенням науково-практичного інтересу до проблем переходу національних економік промислово-розвинутих країн світу на інноваційний шлях розвитку, до нової економіки, яка базується на знаннях. Настання цієї епохи проголосив ще наприкінці 50-х років XX-го сторіччя відомий американський економіст Ф. Маклуп [2, с. 86]. Розвиток сервісної економіки стосовно інноваційного поступу суспільства полягає насамперед у вдосконаленні його інфраструктурного забезпечення.

Під інфраструктурою (від лат. *infra* - нижче, під і *structure* - будова, розташування) взагалі розуміють сукупність організацій, систем, служб, необхідних для забезпечення функціонування певної економічної системи, які виконують допоміжні й обслуговуючі функції. Звідси під регіональною інноваційною інфраструктурою потрібно розуміти сукупність організацій, систем, служб сфери обслуговування суб'єктів господарювання, які займаються науково-виробничою діяльністю, головним завданням яких є забезпечення підтримки і стабільного розвитку інноваційних процесів в регіоні.

Окреслені в Державній цільовій економічній програмі «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2008-2012 роки» (постанова Кабінету Міністрів України від 14.05.2008р. №447) пріоритети інноваційного розвитку визначають підвищені вимоги до сфери підтримки науки і інновацій і її утвердженню в числі найбільш важливих чинників розвитку регіону. При цьому сфера високотехнологічних, науково технічних, інжинірингових, інформаційних і інших послуг розглядається в числі найважливіших складових регіональної економіки.

Разом з тим, у науковій літературі дана проблема не знайшла належної розробки. Доводиться констатувати, що, не дивлячись на безперечне широке публічне визнання важливості інноваційної інфраструктури, основи її функціонування і розвитку, норми для базових елементів поки що належним чином не регламентовані. Наука та наукове обслуговування практично не розглядаються як специфічний вид економічної діяльності і не знайшли свого відображення у відповідному класифікаторі. Інноваційній інфраструктурі не наданий офіційний державний статус як обов'язковій складовій сфери науки, вона не обліковується в матеріалах державної статистики. Разом з тим, враховуючи роль і значення даної сфери діяльності, інноваційна інфраструктура, і насамперед її регіональна складова, повинна отримати високий державний статус, бути введеною в склад виду економічної діяльності «Наука і наукове обслуговування» з гарантією відповідної підтримки на всіх рівнях державного управління.

Різке скорочення за роки незалежності України державних функцій по регулюванню інноваційного забезпечення розширеного відтворення економічних процесів на базі активізації інвестиційної діяльності негативно вплинуло на економіку всіх без винятку господарських систем. У результаті різко знизилась антикризова складова національної економіки. У наш час органи державного управління не використовують повною мірою такі повсюдно рекомендовані і широковідомі в кризових ситуаціях важелі регулювання економічної діяльності, як створення кредитно-банківського інвестиційного механізму, залучення всіх економічних важелів держави на основних стадіях відтворювального процесу, координація внутрішніх і зовнішніх потоків ресурсів і їх джерел. Без відновлення і

активного використання державою її регулюючих, стимулюючих, контролюючих і інших функцій неможливо формування інноваційного ресурсного забезпечення процесу відтворення і в кінцевому рахунку конкурентоздатності національної економіки на належному рівні.

Прийняті урядом заходи щодо стримування інфляційних процесів, забезпечення стабільності фінансово-кредитної політики та ефективного функціонування фондового ринку виявились вкрай неефективними і не привели до активізації ресурсних впливів у реальний сектор економіки. Основні джерела ресурсів відтворення економіки поки що не сформовані. Поточне інвестування в розрізнені, швидкоокупні проекти і програми не оживило інноваційну активність більшості державних систем. За роки незалежності України великі інвестиційні проекти можна перерахувати на пальцях однієї руки: добудова «радянських» Рівненської та Хмельницької АЕС, побудова автобану «Київ-Одеса», розбудова кількох стадіонів у рамках програми «Євро-2012». Разом з тим державна підтримка має вирішальне значення для відродження інноваційно-інвестиційної активності, структурної перебудови виробничих потужностей на випуск наукомісткої продукції з використанням нових виробничих ресурсів, зокрема нової техніки і технології як для внутрішнього, так і для зовнішнього ринків.

У практиці державного управління важливість державного замовлення як засобу формування попиту на інноваційний продукт суттєво недооцінюється. Разом з тим світова практика економічної діяльності розвинутих країн, насамперед США, Китаю, Німеччини, Японії, Південної Кореї переконує, що активна інвестиційна діяльність держави і бізнесу в реалізації національних проектів і програм в умовах кризового і депресивного стану національних економік є вирішальним чинником.

Нинішня світова економічна криза є насамперед кризою ліберальної моделі саморегульованого ринку. Вона з усією переконливістю довела правильність кейнсіанських ідей щодо важливості забезпечення активної ролі держави в регулюванні економічних процесів. Якщо зазирнути в корінь теоретичних положень даної економічної теорії, то однією з головних причин кризових і депресивних явищ в економіці є її недостатнє інвестування, що виникло внаслідок збільшення схильності суб'єктів господарювання і в загальному населення країни до заощаджень, через що значна частина фінансових ресурсів вилучається з обігу. У нашій державі головні економічні гравці відчувають себе гравцями на даний момент часу, головна турбота яких – всіма можливими засобами вижати дохід якомога швидше і заховати його якнайдалі від ненадійної країни. Найкраще свідчення тому – знищення (із розрізанням на металобрухт) у перші ж роки незалежності України малоприбуткових високотехнологічних виробництв під гаслом: «з ракет будемо робити каструлі». [6, с. 4] Це наносить подвійний удар по економіці країни: мало того, що знищуються новітні прогресивні технології; фінансові ресурси, які могли б працювати на економіку країни, виводяться за її межі, забезпечуючи економічний розвиток закордонних держав. Тому питання прийняття заходів щодо посилення контролю за вивезенням капіталу за кордон і щодо забезпечення повернення вже вивезених капіталів назад на терени України є одним із невідкладних першочергових завдань держави.

Ведучи мову про використання важелів фіскального впливу з метою активізації інноваційної політики, маємо на увазі насамперед податкову політику та політику державних видатків.

Що стосується податкової політики, то існуюча податкова система України характеризується чіткою направленістю забезпечення протидії не тільки активізації інноваційної діяльності суб'єктів господарювання, а й взагалі будь-якого ведення бізнесу. У рейтингу найбільш зручних податкових систем світу, що складається спільно Pricewaterhouse Coopers, Міжнародною фінансовою корпорацією і Світовим банком, в 2007 році Україна посіла 177 місце з 178 можливих, випередивши лише Білорусь. Низьке місце у рейтингу зумовлено великою кількістю податків (99), значними витратами часу на їхню сплату, підготовку і подачу звітності (2085 годин на рік), а також рівнем повної податкової ставки (57,3%) [8, с. 4].

Прихильники політики високих податкових ставок стверджують, що це необхідно для забезпечення швидкого наповнення Державного бюджету України в необхідних обсягах. Однак проведені нами розрахунки переконливо свідчать, що при умові зниження податкових ставок до рівня 20-25% вже через 5-7 років наповнення Державного бюджету забезпечувалось би в обсягах, не менших, ніж при діючій системі оподаткування, при значно вищому економічному потенціалі підприємств як великого, так і малого і середнього бізнесу.

Невід'ємною складовою державного управління економікою повинна стати розробка, в тому числі і на регіональному рівні, державних програм стимулювання інвесторів, які вкладають кошти в наукомістку, високотехнічну діяльність, за рахунок податкових пільг і гарантій.

Потрібно формувати державне інвестиційне замовлення з використанням інновацій, яке повинно бути узгодженим із виробництвом, розробкою «ноу-хау» і винаходів, поставкою і використанням нової техніки і технології. Державні закупівлі повинні використовуватись в якості початкового попиту на важливі новації, першої реалізованої партії продукції чи послуг, в якості державної гарантії початкового поштовху до ефективного освоєння інновацій.

Слід також звернути увагу на відсутність результативного державного механізму залучення в процес інноваційного ресурсного забезпечення довгостроково кредитування для науково-технічного оновлення реального сектору національної економіки, а також мізерну питому вагу інноваційного інвестування. Розподіл бюджетних засобів, як на загальнодержавному, так на регіональному рівнях, вкрай неефективний. Він по суті направлений на «латання дірок», які весь час виникають в усіх сферах соціально-економічної діяльності, і позначені споживацьким характером «проїдання» наявних ресурсів, тоді як засоби бюджетів повинні бути орієнтованими насамперед на забезпечення інноваційного розвитку регіону.

Слід також мати на увазі наявність специфічних завдань, пов'язаних із існуючою диференціацією економічного і соціального розвитку України. Науковці відзначають у цьому плані суттєву градацію економічного потенціалу з наявністю як яскраво визначених регіонів-лідерів, так і депресивних, відсталіх регіонів. Останнім часом у теорії державного управління України науковцями було проведено ряд досліджень щодо класифікації регіональних економік за рівнем інвестиційної привабливості. Зокрема, широко відомі в цьому плані дослідження В. Головатюка, В. Соловйова та інших. Тривожним є той факт, що у переважній їх більшості Тернопільській області і іншим областям західного регіону України відводиться роль явного аутсайдера як інноваційно найменш привабливого

регіону. Разом з тим, у регіоні є беззаперечно перспективні напрямки діяльності, які при належній розкрутці могли б уже в найближчій перспективі дати відчутний ефект. Мова йде насамперед про розвиток туристичного бізнесу, для чого є всі умови. Зараз на теренах області вже розроблені дванадцять туристичних маршрутів із цікавою програмою, інфраструктурним забезпеченням, диференційованих за смаками і вподобаннями можливих споживачів, із відвідуванням знаменних пам'яток, рекреаційних зон, що знаходяться в руслі сучасного світового туристичного бізнесу. Однак інформаційна база, рекламна справа, вміння зацікавити міжнародного споживача туристичних послуг ще не налагоджені. Тому однією із важливих функцій органів державного управління в даному регіоні є наукова розробка із залученням провідних спеціалістів і науковців пріоритетних напрямків розвитку регіону; створення умов для активізації дії ринкового механізму із впровадженням інновацій в обраних перспективних сферах діяльності; організація безпосереднього впливу на формування інноваційного ресурсного забезпечення процесу розширеного відтворення економіки регіону.

В економічній теорії державотворення на даному етапі домінує концепція надання регіонам більших прав, що, зокрема, виражається у наданні їм більших можливостей утворення власних ресурсів, в тому числі і для інноваційної діяльності. На їх територіях формуються регіональні інноваційні системи (PIS).

Під регіональною інноваційною системою розуміється сукупність господарюючих суб'єктів, які в процесі взаємодії та співпраці, відповідно до визначених пріоритетів забезпечують комплексність інноваційного розвитку регіону. Ця система має поєднувати зусилля державних і місцевих органів влади, наукових і освітніх установ, бізнесових структур і регіональних громадських організацій, спрямованих на активізацію місцевих чинників розвитку виробництва завдяки переважно інноваційному його спрямуванню [4, с. 9]. Основними завданнями PIS є створення можливостей і підтримка розвитку інноваційного підприємництва; трансфер технологій та системи об'єднання підприємців із новостворюваними установами; формування виробничих систем типу інноваційних кластерів, технопарків, які співпрацюють із представниками науки і техніки; організаційна підтримка та сприяння фінансовому заохоченню працівників у створенні, розробленні та використанні інновацій.

У ряді країн регіональні центри описаного типу вже давно створені і на практиці довели свою ефективність для економіки регіону. У США це Національна мережа центрів упровадження нових промислових технологій, які у своїй діяльності спираються на місцеві університети, що пропонують власні розробки в галузі технологій і організації виробництва на основі інновацій. Мережа особливо корисна малим і середнім підприємствам, які завдяки цьому отримують доступ до нових технологій. У Росії це інноцентри, головним завданням яких є організація взаємодії учасників регіональних інноваційних програм, а саме вузів, НДІ, КБ, промислових підприємств, муніципальних утворень регіону. У регіональних програмах і проектах важливою складовою частиною презентовані заходи щодо формування інфраструктурного забезпечення відповідної галузі або програми, в якості якого найчастіше пропонуються центри маркетингу, спеціалізовані лізингові центри, сфера спеціальної освіти, центри технологічного аудиту, експертизи, аналітичні лабораторії, телекомунікаційні сітки і інші компанії, групи, які покликані забезпечити науково-виробничий супровід галузі.

Важливою ділянкою інфраструктурного забезпечення інноваційної діяльності на регіональному рівні, яка не отримала належної розробки в науковій літературі і залишається «вузьким місцем» інноваційно-інвестиційної діяльності, є її інформаційне забезпечення. Разом з тим у новітній економіці дані, інформація, інформаційні ресурси, знання виступають головним товаром.

Роль знань і інформації в сучасних умовах господарювання незмірно зростає за рахунок можливостей доступу на базі сучасних інформаційних технологій до світових ресурсів і ресурсів знань, які створені всім людством. Враховуючи випереджаючі темпи розвитку галузей в сфері інформатики та комп'ютерної техніки, може здатись, що процес їх отримання не викликає особливих труднощів. Однак все не так просто.

Процес отримання нових знань у даний час неможливий без використання світових інформаційних ресурсів, які надаються в традиційному друкованому або електронному вигляді. Головними джерелами формування знань є бібліотечні фонди, періодичні видання, електронні бібліотеки, професійні бази даних, інтернет-ресурси, світова і вітчизняна патентна інформація. Електронні бібліотеки є інформаційними системами збереження і використання різноманітної колекції електронних документів (текстових, образних, звукових, відео- тощо), локалізованих у самій системі, а також доступних їй через телекомунікаційні сітки. У наш час загальна кількість загальнодоступних науково-освітніх електронних бібліотек і колекцій документів в українському сегменті Інтернету складає біля 400. В Інтернеті представлено більше 22 тисяч періодичних видань. Для успішного здійснення інновацій і забезпечення їх новизни необхідною, але недостатньою умовою є знання того, що досягнуто світовою спільнотою в конкретній спеціалізованій галузі. Кількість документів в мережі Інтернет перевищує 5 мільярдів. Переважна частина інформації в електронних джерелах – не менше 84% – представлена в текстовому вигляді. Практично неможливо знайти необхідну інформацію в таких величезних масивах без використання спеціальних довідково-пошукових засобів. Кількість пошукових систем в Інтернеті перевищила 2000. Алгоритм знаходження необхідної інформації здебільшого може бути представлений у вигляді наступної схеми. Користувач формує запит з ключових слів до пошукової системи. Пошук інформації за ключовими словами в результаті автоматичної обробки тексту в значній мірі неефективний, оскільки приводить до великої кількості посилань на документи, які далеко не завжди відповідають змісту запитів. Повнота пошуку – тобто ступінь знаходження документів, які відповідають запиту даних до загальної кількості наявних у пошуковому масиві – також виражається в одиницях процентів [3, с. 24]. Звідси випливає логічний і раціональний висновок – пошуком необхідної інформації повинні займатись спеціалісти сервісно-логістичних центрів, які слід створювати при PISax і мати власну мережу територіальних відділень в регіоні.

Головними причинами недостатнього освоєння інновацій суб'єктами підприємницької діяльності на регіональному рівні, як свідчать результати соціологічних опитувань, є по-перше, занадто велика ризиковість цих проектів, а по-друге, недостатність інформації. Імовірність успіху втілення нової ідеї в новому продукті становить лише 8,7%, із кожних 12 оригінальних ідей лише одна доходить до стадії масового виробництва і масових продажів. У галузі інновацій лише 10% початкових проектів мають комерційний успіх. Отже, імовірність невдачі, яка виражається у втраті вкладеного

капіталу, дуже велика. Однак малий бізнес за своєю природою найбільш схильний до інновацій і здебільшого готовий йти на цей ризик, тим більше, що наявність релевантної інформації його набагато зменшує. Однак саме інформаційне забезпечення залишає бажати кращого. Як зазначають урядові експерти, в Україні комерціалізовано лише 5-7% наявних наукових розробок. В основному – це прості технології, тоді як численні оригінальні новачки залишаються поза увагою підприємств і не працюють на економіку країни [7, с. 63].

Головними функціями регіональних сервісно-логістичних центрів повинні бути розробка інформаційних баз даних, які б забезпечували доступ до передових світових технологій; розвиток особистості шляхом освіти та безперервного навчання, надання сервісно-консультаційних послуг; підготовка спеціалістів у галузі інформаційних технологій для різних галузей економіки; активне впровадження і використання інформаційних технологій у державному секторі; забезпечення доступності інформації державних структур усіх рівнів управління для всіх громадян із використанням інформаційних технологій.

Подальше забезпечення розвитку інноваційної інфраструктури сприятиме активізації участі бізнесових структур регіону в освоєнні і реалізації передових науково-технічних ідей і розробок.

Подолання кризових явищ на теренах досліджуваного регіону шляхом активізації інноваційно-інвестиційної діяльності об'єктивно потребує покращення його інноваційної інфраструктури. Серед основних проблем

сьогодення, які потребують свого негайного розв'язання, є насамперед зосередження в регіональних органах управління основних фінансових ресурсів регіону і неухильне дотримання при їх розподілі принципу пріоритетності інноваційного розвитку; забезпечення розробки та реалізації комплексних науково-технічних програм розвитку регіону із залученням провідних наукових структур і наявної виробничо-економічної бази; формування і контроль за виконанням регіонального замовлення на інноваційно-технологічний продукт із забезпеченням його першочергового фінансування; забезпечення прозорості взаємодії регіональних органів управління із підприємницькими структурами регіону, насамперед на основі відкритої інформації щодо обсягів і порядку надання регіональних замовлень, розподілу фінансових ресурсів, порядку й обсягів сплати податків; організація ефективної роботи регіональної інноваційної системи; диференціація і оптимізація податкових ставок, які знаходяться у сфері впливу регіональних органів управління із дієвою системою пільгового оподаткування суб'єктів господарювання, задіяних у виконанні територіальних науково-інвестиційних програм розвитку; організація і надання сприятливих умов для діяльності сервісно-логістичних центрів при регіональних інноваційних системах.

Список літератури

1. Гаврилюк, О. В. Стратегії мінімізації негативних наслідків кризи [Текст] / О. В. Гаврилюк // Регіональна економіка. – 2009. – №2. – С. 7-13.
2. Информатика как наука об информации: Информационный, документальный, технологический, экономический аспекты [Текст] / Р. С. Гиляревский, И. И. Родионов, Г. З. Залаев, В. А. Цветкова и др. ; Под ред. Р. С. Гиляревского; авт.-сост. В. А. Цветкова. – М. : ФАИР-ПРЕСС, 2006. – 592 с.
3. Каменева, Н. Информационные ресурсы инновационной деятельности [Текст] / Н. Каменева // Ресурсы. Информация. Снабжение. Конкуренция, 2009. – № 2. – С. 24-28.
4. Коюда, В. О. Концептуальні аспекти формування регіональної інноваційної системи [Текст] / В. О. Коюда, Т. І. Мізко // Проблеми науки. – 2009. – № 8. – С. 8-14.
5. Механік, О. В. Законодавче забезпечення розвитку інноваційної діяльності в Україні: проблеми та шляхи їх вирішення [Текст] / О. В. Механік // Формування ринкових відносин в Україні. – 2009. – №1. – С. 89-96.
6. Пахомов, Ю. Ситуація в Україні: передкриза, криза, посткриза [Текст] / Ю. Пахомов, С. Пахомов // Економічний часопис-XXI. – 2009. – № 7-8. – С. 3-6.
7. Рубан, О. Между инновациями и инвестициями [Текст] / О. Рубан // Эксперт. Украина. – 2006. – №14. – С. 60-63.
8. Саблук, П. Т. Міжнародний рух капіталів і залучення в Україну прямих іноземних інвестицій [Текст] / П. Т. Саблук, В. І. Власов, М. І. Кісіль та інші. – Економіка АПК. – 2008. – № 9. – С. 3-14.

РЕЗЮМЕ

Фарион Иван, Савчук Леонид

Региональные аспекты развития инновационной инфраструктуры

Рассмотрено роль и значение инфраструктуры в активизации инновационной деятельности субъектов хозяйствования на региональном уровне. Намечены основные проблемы становления и развития инновационной инфраструктуры в западных областях Украины. Предложены меры по усилению влияния территориальных органов управления на формирование инновационной инфраструктуры региона.

RESUME

Farion Ivan, Savchuk Leonid

Regional aspects of the development of the innovative infrastructure

The article examines the role and significance of infrastructure in the activation of the innovative activity of subjects of economy on the regional level. Main problems of growing and development of innovative infrastructure in the western parts of Ukraine were depicted. Propositions of increasing. The influence of territorial organs of governing on the formation of innovative infrastructure of the region were given in the article.